

ELHUNYT BARÁT JÓZSEF

Barát József (Hejőcsaba, 1934. október 30. – Budapest, 2019. október 15.) meteorológus. 1957-ben végzett az ELTE-n, mint okleveles meteorológus. 1957. szeptember 30-ától az Országos Meteorológiai Intézet (OMI, később OMSZ) munkatársa. Szakmai érdeklődésének megfelelően kezdetben a Műszer Osztályon meteorológiai műszerkalibrálással és hitelesítéssel foglalkozott. Osztályvezető (1964), főosztályvezető (1965), igazgatóhelyettes (1968). Elnökhelyettesként (1971) a Szolgálat pénzügyi és gazdasági irányítását végzi. Az OMSZ elnöke 1981. február 1. és 1990. november 30. között. Elnöksége idején kezdődött meg az OMSZ számítástechnikai fejlesztése, felépült az OMSZ új számítóközpontja a pestszentlőrinci Tatabánya téren. A Magyar Meteorológiai Társaságban kezdeményezte a szoros együttműködést a Szlovák Meteorológiai Társasággal. A XI. Szovjet Déli-sarki Expedíció keretében 1965. december és 1967. március között magaslégköri kutatást végzett az Antarktiszon. Rendszeresen részt vett az ELTE meteorológus hallgatók mérés technikai oktatásában. 1988-ban a Magyar

Földrajzi Társaság tiszteleti tagjává választotta. Az OMSZ és a HM közötti jó kapcsolat kialakítására való tekintettel a vezérkar főnöke tartalékos alezredesnek nevezte ki. A Magyar ENSZ Társaság Intéző Bizottságának tagja (1984), a Magyar Könnyűbúvár Szövetség elnöke (1986). Kitüntetések: Kiváló dolgozó (1962, 1970), Udarnyik Kommunizticseszkovo Truda (Kommunista Munka Élmunkása – 1967), Munkaérdemrend ezüst fokozat (1968), arany fokozat (1985), MMT Steiner Lajos Emlékérem (1978), Haza Szolgálatért Éremrend (1980), MTESZ Díj (1988), MMT Tiszteleti tag (1992), Schenzl Guido díj (2008). Irod: *Titkos, E., Hirling, Gy., Barát, J., Rockenbauer, P., Szabados, T. és Vissy, K.* Magyarok az Antarktiszon. Budapest 1976, pp. 408

BÚCSÚBESZÉD ÉDESAPÁM TEMETÉSÉN

Barát Imola

baratimola@gmail.com

Édesapám, Barát József Flórián, Miskolcon, Hejőcsabán született, 1934. október 30-án.

Édesanyja korán nehéz sorsra jutott, árva lett. Édesapja Diósgyőrben nehéz fizikai munkával kereste kenyerét, olvasztár volt. A szülők, nehéz helyzetük ellenére, boldog, kiegyensúlyozott, kifejezetten szeretetteljes gyermekkort biztosítottak három gyermeküknek, apukámnak (Józsefnek), és két húgának, Marikának és Jolikának. A családot nyugodt higgadtsággal irányító, istenhívő nagymamámért haláláig rajongott édesapám, példaképének tekintette, tisztelte, szerette, felnézett rá. A testvéreket sikerült nagyon összetartóvá formálni, rendszeresen összejártak, hosszabb időre is, az utolsó pillanatig teljes odaadással segítették egymást.

Apukám általános iskola negyedik osztályáig Hejőcsabára járt, majd a Miskolci Katolikus Fiúgimnáziumba, amit 1948-ban államosítottak, így a Mikszáth Kálmán, későbbi Földes Ferenc Gimnáziumban végzett.

Édesanyámmal, Cseh Idával, hosszú az ismeretség. Még közös szülőhelyükön, gyerekkorukban ismerkedtek meg, az akkor még szokásos tánciskolában indult a romantikus kapcsolat, majd a budapesti egyetemi évek után, 1958-ban házasodtak össze. 1964-ben született Mónika, 1965-ben Imola. Most, 2019. augusztus 19-én volt 61 éve, hogy kitartottak ki egymás mellett jóban-rosszban.

Édesapám villamosmérnök szeretett volna lenni. A jelentkezési lapjára második helyen írta be a meteorológiát. Meglepődött, mikor egyenesen oda hívták be. 1957-ben végzett. Később nem bánta meg, mert élete nagy kalandja volt a Déli-sarkon töltött másfél év. Nyolc éve dolgozott a meteorológiai szolgálatnál, mikor lehetősége nyílt Dr. Dési Frigyes igazgató támogatásával, harmadik magyarként, részt venni a Szovjet Antarktisi Expedícióban 1965 decemberétől 1967 májusáig. Szerette a kihívásokat, és akkoriban még sokkal kevésbé volt komfortos az élet egy ilyen kutatóállomáson. Szerettük nézegetni a pingvines, hajós, rádiószondás lufis fényképeit, hallgatni a történeteit a szellőzőnyíláson befújó hóról, az ottani életről. Tanult szakmáján belül megmaradt eredeti érdeklődése mellett, egész életében a gépek, műszerek megszállottja volt. A Déli-sarkon is hobbiból épített például egy rádiót, amivel magyar szót is hallhatott.

Hazajövele után igazgatóhelyettesként, elnökhelyettesként, majd nyugdíjazásáig elnökként dolgozott. A meteorológia egy életre szóló kötődés maradt, visszajárt előadásokra, szeretettel lelkesedett a fiatalok teljesítményéért. Hálás volt azoknak a barátoknak, akik utolsó pillanatig érdeklődtek felőle.

Édesapám egy lelkesedős, melegszívű ember volt. Nagyon jó apukánk volt, mindig mellettünk állt, számíthattunk rá, büszke volt ránk. Nagyon szeretett tervezni, szerelni. Sose hittük volna, hogy 70 éves korában még nekiáll, és felépít egy nagyszerű családi házat, az autókat sose engedte szerelőhöz vinni, mert először majd ő megpróbálja... év elején még azért került bajba, mert fiatalosan felugrott egy teherautóra bűtört pakolni, de rosszul kapaszkodott és leesett. Akkor nem gondoltuk, hogy egy gyorsan fejlődő, megállíthatatlan betegség miatt a születésnapján már nem lesz velünk. Még száz évre szóló ötlete volt, hogy mit fog csinálni. Búcsúzunk tőle.